

Slotsholmsgade 10-12
DK-1216 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W www.sum.dk

Folketingets Sundhedsudvalg

Dato: 20.maj 2010
Enhed: Internationalt samarbejde og retsstilling
Sagsbeh.: SUMHBR
Sags nr.: 0908622
Dok nr.: 217216

Folketingets Sundhedsudvalg har den 9. april 2010 stillet følgende spørgsmål nr. 20 (Alm. del – L 130) til indenrigs- og sundhedsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Liselott Blixt (DF).

Spørgsmål nr. 20:

”Hvad er baggrunden for, at Disciplinærnævnet ikke længere skal kunne påpege, at en sundhedsperson kunne have handlet mere hensigtsmæssigt selv om sagen ikke har givet anledning til en egentlig kritik og er ministeren enig i, at sundhedsvæsenet dermed mister en mulighed for at drage værdifuld læring?”

Svar:

Disciplinærnævnet skal efter lovforslaget tage stilling til, om en sundhedspersons sundhedsfaglige virksomhed har været kritisabel. Disciplinærnævnet vil i den forbindelse på samme måde som Patientklagenævnet tage stilling til, om sundhedspersonen har handlet med den omhu og samvittighedsfuldhed, som kræves efter autorisationslovens § 17, hvilket vil sige i overensstemmelse med normen for almindelig anerkendt faglig standard.

Patientklagenævnet kan efter nævnets forretningsorden – i sager hvor nævnet ikke finder anledning til kritik af sundhedspersonen – udtale, at sundhedspersonen i en eller flere nærmere angivne situationer kunne have handlet mere hensigtsmæssigt.

Når denne adgang ikke foreslås videreført, skyldes det, at en sådan udtalelse ikke har en disciplinær karakter, men kan opleves som sådan af både vedkommende sundhedsperson og den patient, der har klaget. Efter gældende ret er der derfor risiko for en uhensigtsmæssig sammenblanding af sager, der har givet anledning til kritik, med sager, der ikke har givet anledning til kritik.

Forslaget skal også ses i lyset af, at tilbuddet om lokal dialog vil øge læringen lokalt af klagerne og give patienten mulighed for at få en forklaring og eventuelt en undskyldning for behandlingsforløbet i de tilfælde, hvor behandlingen eller forløbet kunne have været mere hensigtsmæssigt.

Jeg vil desuden understrege, at der – uanset om Disciplinærnævnet har adgang til at udtale sig om hensigtsmæssighed eller ej – vil kunne drages læring af individklagesagerne, også med hensyn til behandlingen eller behandlingsforløbet i en bredere forstand.

Jeg mener derfor ikke, at en manglende adgang for nævnet til at udtale, at en sundhedsperson kunne have handlet mere hensigtsmæssigt, vil forringe læringen af klagesagerne. Det er tværtimod min opfattelse, at grundlaget for en

øget læring af klagesagerne styrkes væsentligt med lovforslaget som følge af tilbuddet om en lokal dialog, udvidelsen af klagemulighederne og etableringen af og samlingen af funktioner i Patientombudet.

Med venlig hilsen

Bertel Haarder / Helle Borg Larsen